

Sygn. akt II Ka 919/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2023r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Karol Troć
Protokolant:	st.sekr.sądowy Paulina Jarczak

przy udziale Prokuratora Katarzyny Korneluk - Kowalczyk

po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 2023 r.

sprawy **I. N. oskarżonej z art. 279 § 1 kk w zb. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk**

R. K. (1) oskarżonego z art. 279 § 1 kk w zb. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

P. G. (1) oskarżonego z art. 279 § 1 kk w zb. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez oskarżyciela publicznego i oskarżonego P. G. (1)

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 26 września 2022 r. sygn. akt II K 955/21

I. utrzymuje wyrok w mocy;

II. zwalnia P. G. (1) od opłaty za II instancję i przypadającej na niego części wydatków postępowania odwoławczego przejmując te ostatnie na rachunek Skarbu Państwa;

III. stwierdza, że w pozostałym zakresie wydatki postępowania odwoławczego ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 919/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 26 września 2022 r. sygn. akt II K 955/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>Apelacja oskarżyciela publicznego – obraży przepisów postępowania , która mogła mieć wpływ na treść wyroku, tj. art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk polegającej na błędnej i dowolnej, zamiast swobodnej, opartej o wskazania wiedzy, logiki i doświadczenie życiowe – ocenie materiału dowodowego, która doprowadziła do błędnych ustaleń faktycznych o samodzielnym sprawstwie czynu z art. 279 § 1 kk, którego miał się dopuścić P. G. (1) oraz popełnieniu wykroczeń paserstwa przez I. N. i R. K. (1);</p> <p>Apelacja oskarżonego P. G. (1) – nie formułowała zarzutów, ale z jej treści wynika, że zdaniem oskarżonego Sąd błędnie ocenił materiał dowodowy, w szczególności jego wyjaśnienia i błędnie ustalił, że dokonał on włamania, podczas gdy budynek, do którego miał się włamać, nie był zamknięty, był już zdewastowany i splądrowany przez inne osoby, on zaś nie wybijał żadnej szyby, jedynie przywłaszczył sobie wannę i grzejnik, stojące już przed budynkiem, do zaboru innych przedmiotów przyznawał się, licząc na wyrozumiałość Sądu.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Oskarżony P. G. (1) nie złożył wniosku o sporządzenie na piśmie uzasadnienia wyroku odwoławczego, wobec czego szczegółowe motywy, które legły u podstaw uznania jego apelacji za bezzasadną, nie będą formułowane; dość stwierdzić, że tezy jego apelacji o wchodzeniu do niezamkniętego budynku są sprzeczne nie tylko z zeznaniami pokrzywdzonej czy protokołem oględzin wraz z dokumentacją fotograficzną (z których wynika, że budynek miał generalnie pozamykane okna, a sprawca wszedł do środka wybijając szybę nie w niewielkim, wysoko umieszczonym okienku, ale dużą szybę w oknie kuchni parterowego budynku), ale nawet z jego pierwotnymi wyjaśnieniami, w których przyznawał, że drzwi balkonowe były zamknięte, tylko rozszczelnione i to przez nie kilkakrotnie wchodził do budynku, wynosząc z jego wnętrza sukcesywnie różne metalowe przedmioty, dające się sprzedać na złom i tylko w ostatnim dniu wyniósł wannę i grzejnik. Trudno więc było uznać na tle tych dowodów, że oskarżony nie zabrał stamtąd innych przedmiotów niż wanna i grzejnik oraz że budynek był pootwierany „jakby się wietrzył”, tak że nie trzeba było pokonywać żadnych zabezpieczeń, by dostać się do jego wnętrza. Gdyby ktoś przed nim wybił szybę, wszedł do budynku, splądrował go i wyszedł, nie trudziłby się, by zamknąć drzwi balkonowe i z rozszczelnieniem dla wymiany powietrza i wyszedł przez</p>	

wybite okno, dodatkowo zaklejając je na koniec folią.

Jeśli chodzi o apelację Prokuratora (wniesiona wobec trojga z czworga oskarżonych i w ich zakresie formalnie w całości, choć względem P. G. (1) faktycznie tylko w zakresie współdziałania z innymi osobami, a nie w pojedynkę), ta również okazała się całkowicie bezzasadna. Skarżący przyznał, że materiał dowodowy, pozwalający na odtworzenie przebiegu wydarzeń, zasadniczo ogranicza się do wyjaśnień oskarżonych, dodatkowego źródła informacji (a przy tym zdaje się w jego ocenie przesądzającego) upatrując w zeznaniach policjanta D. J. (str. 5 apelacji). Z jego zeznań wynikać by miało, że dwaj mężczyźni i kobieta w dniu zdarzenia byli widziani, gdy wynosili różne przedmioty z budynku pokrzywdzonej. Tymczasem trzeba zauważyć, że świadek ten relacjonował relację pokrzywdzonej z relacji, przedstawionej jej przez sąsiadkę. To nawarstwienie ogniw pośrednich skłaniało do sięgnięcia do źródła informacji, którym okazała się U. C. (1). Ta zaś zeznając wskazała tylko, że słyszała z sąsiedniej posesji głosy dwóch mężczyzn rozmawiających o wycinaniu balustrad, ale w ogóle ich nie widziała i nie wie, jak wyglądali, o żadnej kobiecie nawet nie wspomniała. Także pokrzywdzona wskazała, że sąsiadka zawiadomiła ją tylko o rozmowie o wycinaniu balustrady, bez wskazywania jakichkolwiek dalszych szczegółów. D. J. zaś przedstawiając ich relację wskazał już, że U. C. rzekomo słyszała wynoszenie przedmiotów z budynku sąsiadki przez nieznane jej osoby oraz widziała dwóch mężczyzn i kobietę. Pomijając

fakt, że trudno słyszeć noszenie przedmiotów, zauważyć należy, że świadek zdecydowanie przeczyła, by widziała osoby, których obecność i rozmową zaniepokoiły, wskazując, że przyczyną tego jest gęsta roślinność, nadto oskarżeni nie kwestionowali swojej obecności na posesji pokrzywdzonej, wobec czego świadek zasadniczo mogła ich tam kiedyś widzieć. Wniosek skarżącego, że istnieje w sprawie materiał dowodowy, pozwalający na ustalenie wbrew wyjaśnieniom oskarżonych, zeznaniom oskarżonych i jedyne go bezpośredniego świadka, że wszyscy troje oskarżeni (poza M. K., co do którego wyrok nie został zaskarżony) wynosili jakiegokolwiek przedmioty z wnętrza budynku, nie znajduje więc uzasadnienia. Skarżący zresztą w uzasadnieniu apelacji nie twierdzi, że I. N. i R. K. (1) czynnie współuczestniczyli we włamaniu do budynku, a jedynie, że nocując w nim na zaproszenie P. G. (1) i widząc, że wcześniej dokonano do niego włamania, zabierając stamtąd jakiegokolwiek przedmioty stali się współsprawcami kradzieży z włamaniem. Tymczasem z żadnego dowodu nie wynika, że wymienieni wiedzieli, że w ogóle ktokolwiek włamał się do tego budynku, bo żadne z oskarżonych nie wyjaśniało, by ktoś z kimś dzielił się informacjami na ten temat, a stan budynku, widoczny na fotografiach, mógł istnieć już w chwili, gdy I. N. i R. K. zjawili się tam po raz pierwszy. P. G. (1) w liczbie pojedynczej opisywał wejście do budynku i wynoszenie stamtąd przedmiotów (nawet wprost stwierdził, że przy pierwszym wejściu był sam), o działaniach współoskarżonych powiedział tylko, że byli tam wspólnie i „pijali” alkohol oraz że pomogli mu oni wstawić wannę na wagę w punkcie skupu złomu.

Żadne z oskarżonych nie wskazało, by wspólnie wynosili cokolwiek, w tym wannę czy grzejnik łazienkowy, z budynku; wg złożonych wyjaśnień wanna stała przed budynkiem. Tylko P. G. (1) wyjaśniał, że z budynku wynosił różne rzeczy, ostatnio wannę i grzejnik, które sprzedał na skupie przy u. Spółdzielczej, gdzie towarzyszyli mu pozostali oskarżeni. Na rozprawie oskarżony ten stwierdził, że pozostałym o wannie powiedział tylko tyle, że ją ma. Słusznie więc Sąd I instancji stwierdził, że treść zebranych w sprawie, w szczególności przedstawionych powyżej, dowodów, nie daje podstaw do dokonania ustaleń, że I. N. i R. K. (1) uczestniczyli w dokonaniu zaboru jakichkolwiek przedmiotów, a zwłaszcza po dokonaniu włamania. Nie można zgodzić się ze skarżącym, iż wyniesienie przedmiotów, uprzednio zamontowanych w budynku, poza jego mury i złożenie ich w innym miejscu, dogodnym do dalszego transportu nie było dokonaniem kradzieży, a jedynie usiłowaniem, co miałoby skutkować odpowiedzialnością dwojga oskarżonych za współudział w kradzieży przedmiotów, uprzednio tylko przygotowanych do zaboru. Pomijając akademickie rozważania o tym, na jak dużą odległość od budynku należałoby odnieść zabrane rzeczy, by przejść od usiłowania do dokonania, w realiach sprawy niniejszej stwierdzić należy, że żaden dowód nie wskazuje na to, iż I. N. lub R. K. (1) wiedzieli, skąd pochodzą stojące na podwórku wanna i grzejnik, które pomogli współoskarżonemu sprzedać, czy sądzili, że P. G. (1) już wcześniej je gdzieś i kiedyś ukradł, wobec czego nie mogą być współsprawcami kradzieży. Żaden dowód nie wskazał, że P. G. (1) dopiero przygotowywał

się do dokonania ich kradzieży – bo trudno mówić, że usiłował, np. przez całą noc, gdy spał lub przez kilka dni (a wówczas pomagając mu rano w dniu zaboru mogliby stać się współsprawcami). Żaden dowód nie wskazuje, na czym ich działanie przy dokonywaniu zaboru tych rzeczy miałyby polegać – poza słowami P. G. (1), że pomogli mu je sprzedać, wstawiając wannę na wagę w punkcie skupu złomu. W pełni zasadnie więc Sąd I instancji stwierdził, że zebrane dowody pozwalają jedynie na przypisanie I. N. i R. K. (1) paserstwa – pomocy w zbyciu przedmiotów pochodzących z czynu zabronionego, zaś dokonanie czynu „głównego”, czyli kradzieży – z włamaniem, jedynie P. G. (1).

Poza obrazą art. 7 kpk, werbalnie zarzut apelacji dotyczył też innych przepisów procedury, jednakże skarżący w żaden sposób nie uzasadnił, na czym miałyby polegać ich obraza, nie zawarł nawet w treści zarzutu brzmienia przepisów, których naruszenie sądowi zarzucał, wobec czego niemożliwym było szczegółowe uargumentowanie, dlaczego Sąd I instancji nie popełnił błędu, który nie został nawet wskazany. Wystarczającym zdaniem Sądu odwoławczego jest stwierdzenie, że całościowa kontrola zaskarżonego wyroku (również poza treścią zarzutów apelacji) nie wykazała w jego ocenie jakichkolwiek błędów czy niedociągnięć, jakich mógłby dopuścić się Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim, rozpoznając niniejszą sprawę.

Wniosek

Oskarżonego P. G. (1) – o zmianę wyroku poprzez uznanie go za

zasadny

<p>winnego jedynie przywłaszczenia przedmiotów w postaci wanny i grzejnika,</p> <p>Oskarżyciela publicznego –o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Niezasadność apelacji oskarżonego skutkowałą nietrafnością wniosku o jakąkolwiek zmianę wyroku. Całkowicie niezasadny był wniosek oskarżyciela publicznego o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. W obecnie obowiązującym stanie prawnym, zgodnie z treścią art. 437 § 2 kpk, uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 kpk (zaistnienie bezwzględnej przesłanki odwoławczej), art. 454 kpk (przy potrzebie kasacji wyroku uniewinniającego lub umarzającego postępowanie) lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Żadnej z tych przesłanek skarżący nie przywołał (uznanie winy za tożsamy, pozostający w granicach zarzutu, czyn, zakwalifikowany jako wykroczenie jedynie ze względu na wartość rzeczy, nie jest uniewinnieniem ani umorzeniem postępowania), wobec czego złożenie takiego wniosku nie mogło spotkać się z aprobatą Sądu odwoławczego.</p>		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Całość wyroku, tak w części zaskarżonej, jak i w pozostałej, podlegającej ocenie z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność apelacji i brak okoliczności, podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.

Zwiężle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	Zgodnie z treścią art. 636 § 2 kpk w zw. z art. 633 kpk wobec nieuwzględnienia apelacji, wniesionych przez Prokuratora oraz przez oskarżonego, koszty procesu za postępowanie odwoławcze winny być rozdzielone wg zasad słuszności, z uwzględnieniem kosztów związanych

z każdą z nich. Prokurator nie ponosi kosztów procesu, oskarżony winien ponieść opłatę i część wydatków Skarbu Państwa, jakie wywołał swoją apelacją. Ponieważ Prokurator zaskarżył wyrok również co do jego osoby, P. G. wnosząc apelację później nie wygenerował dodatkowych wydatków, wobec czego Sąd uznał, że są podstawy, zwolnić go od przypadającej od niego części kosztów postępowania odwoławczego.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżyciel publiczny		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana